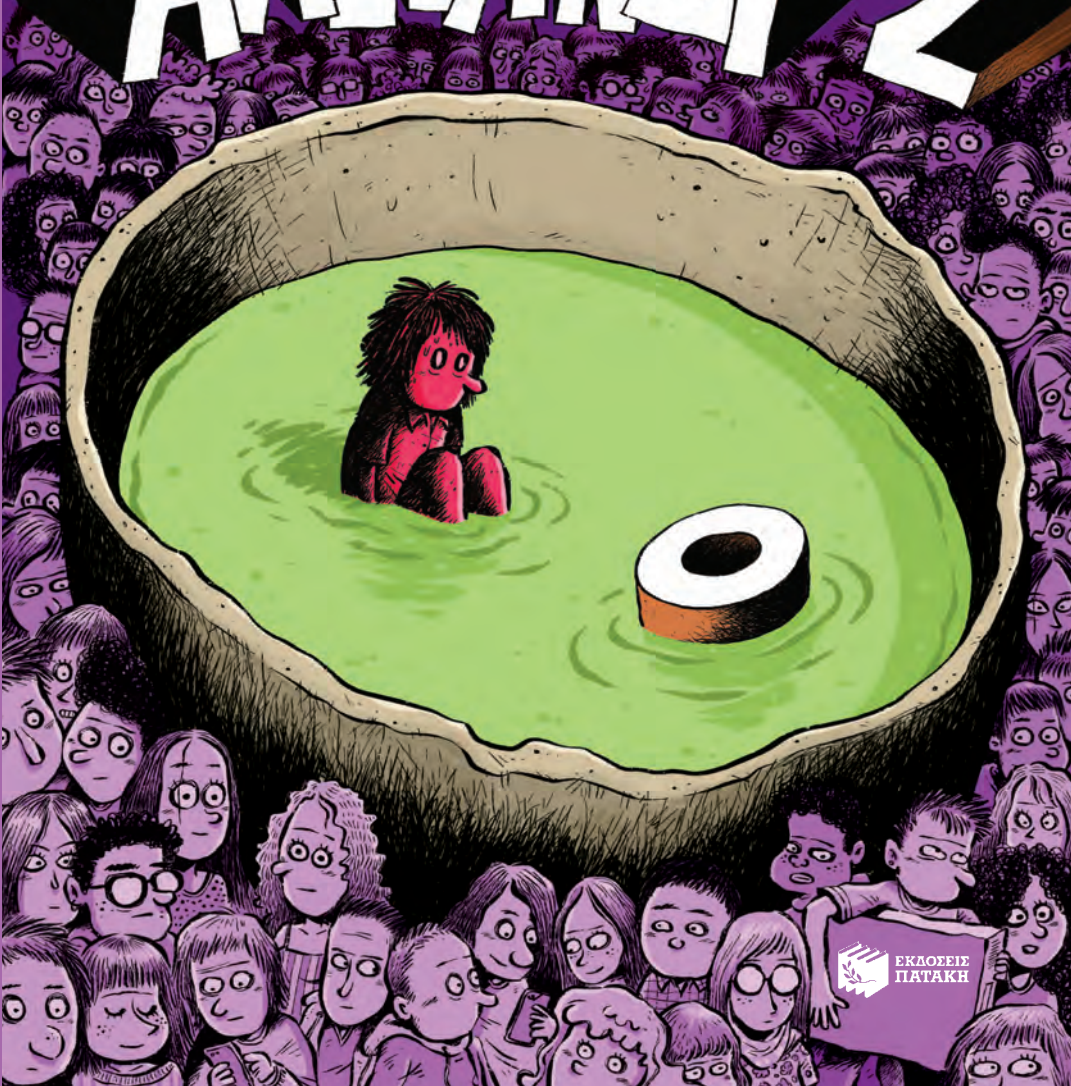

ΑΛΕΞΗΣ ΓΕΡΑΣΗΣ

Ο ΜΕΤΡΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΑΛΕΞΗΣ ΓΕΡΑΣΗΣ

Ο ΜΕΤΡΙΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον η υπογραφή προδίδεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Αλέξης Γεράσης, *Ο Μέτριος Αλέξανδρος*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Τόμεκ Γιοδάνης

Υπεύθυνη έκδοσης: Υδόνη Καρούδη

Επιμέλεια-διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και Αλέξης Γεράσης, 2021

Copyright © για την εικονογράφηση εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2022

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Δεκέμβριος 2022

ΚΕΤ Δ845 ΚΕΠ 558/22 ISBN 978-960-16-7807-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΘ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Το αφιερώνω στον πατέρα μου

Δεν πάει στον διάλογο και το σχολείο!

ΣΤΕΚΟΜΑΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ του προαυλίου εντελώς μόνος μου. Λες και είμαι κάνα βλαμμένο. Κοίτα, αν δεν ήμουν εγώ που με ξέρω, κι ήμουν κάποιος άλλος που με κοιτούσα, θα έλεγα πως είμαι λίγο βλαμμένος. Εντάξει, για να σου πω την αλήθεια, αυτή τη στιγμή είμαι λίγο... πώς να σ' το εξηγήσω πιο διακριτικά... Είμαι φαντασιόπληκτος. Ίσως να είμαι και λίγο ανώριμος. Ή μπορεί οι άλλοι να είναι πιο ώριμοι, οπότε εγώ να φαίνομαι ανώριμος. Ξέρω γω, τι να πω; Το θέμα είναι πως όλοι οι συμμαθητές μου έχουν κατατζώσει τις πιο καλές γωνιές του προαυλίου κι εγώ έχω ξεμείνει μονάχος κάτω από την μπασκέτα. Είπα μπασκέτα, ε; Ξέρεις τι θα ήθελα τώρα; Να μπορούσα να καρφώσω ανάποδα με επιτόπιο άλμα. Θα κουφάινονταν όλοι. Χειροκροτήματα, αυτόγραφα κ.λπ. Ρε να πάρει... Να 'χα τέτοιες δυνατότητες... Τεσπά, περίμενε λίγο. Κάνω πως ρίχνω μια ματιά στο κινητό για να φαίνεται πως κάτι κάνω και να μην κρέμονται τα χέρια μου σαν κούτσουρα από την αμηχανία.

Χτύπησε το κουδούνι. Άντε, πάμε μέσα. Επιτέλους, γλίτωσα από την ξεφτίλα να με βλέπουν όλοι μόνο στο προαύλιο, χωρίς καμία παρέα. Χωρίς κάποιον να πω μια κουδέντα. Βέβαια, δε θα είχα τι να πω, αλλά anyway.

Κοίτα, θέλω να σου εκμυστηρευτώ κάτι πριν μπούμε για μάθημα. Είμαι λίγο χλαπάτσας. Είμαι ανώριμος, όπως σου είπα. Θα αλλάξει όμως αυτό, κάνε λίγη υπομονή. Θα γίνουν κάποια κουλά μεταφυσικά που θα με αναγκάσουν να ωριμάσω και δε θα μοιάζω με βλαμμένο. Πού ξέρω το μέλλον;... Άσε ρε, μπορεί να μην ξέρω το μέλλον, αλλά ξέρω το παρελθόν. Είναι το ημερολόγιό μου αυτό που διαβάζεις, κι εγώ ξέρω τι γίνεται στο τέλος, ενώ εσύ δεν ξέρεις. Κουλ, ε;

Ακολουθά με. Τώρα που πάνε όλοι στις τάξεις θα χωθούμε ανάμεσά τους. Λοιπόν, όπως σου έλεγα, δε με πλησιάζει κανείς. Και δεν τους πλησιάζω κι εγώ. Είμαι περήφανος, ρε φίλε. Άμα θέλουν, ας έρθουν αυτοί, αλλά έλα που δεν κάνουν ποτέ την κίνηση. Κοίτα κόλπο που βρήκα, λοιπόν: όταν είμαστε στον διάδρομο όλοι μαζί, κάνω τάχα πως απλώνω το χέρι μου και πιάνω κάποιον από τον ώμο σαν να είμαστε κολλητοί.

Τι;... Loser κίνηση, ε;... Να πάρει! Τέτοια κάνω κι έχω γίνει αντιπαθητικός, αλλά πού θα πάει, θ' αλλάξει αυτό.

Φτάσαμε και στην τάξη. Πώς τη βλέπεις; Συμφωνώ με αυτό που σκέφτεσαι. Όλες οι τάξεις του Λυκείου ίδιες είναι. Ψιλοχάλια. Άραξε εδώ στη γαλαρία, να περάσει η ώρα. Λοιπόν, ξέρεις ποιο είναι το πιο βαρετό πράγμα του κόσμου; Να έχεις μαθηματικά την τελευταία ώρα. Εγώ κάθε τόσο κάνω ότι κουνάω το κεφάλι μου σαν να παρακολουθώ, αλλά στην πραγματικότητα έχω χαθεί και δεν ακούω τίποτα. Σκέφτομαι διάφορα. Πως είμαι, λέει, ένας φοβερός τύπος που...

«Δήμου, μπορείς να έρθεις στον πίνακα και να μας λύσεις την άσκηση που σας είχα δώσει;»

Οχ. Την κάτσαμε τη βάρκα. Με καλεί ο μαθηματικός επάνω, στον πίνακα. Ρε συ, μου 'φερες ατυχία. Με είχε

ξεχάσει και με το που σε γνώρισα, νταν... πρώτο πρώτο με θυμήθηκε. Πάω κι ο Θεός βοηθός.

Να 'μαι μπροστά στον πίνακα! Και τώρα τι κάνουμε; Τι ακαταλαβίστικα είναι αυτά; Θα πάρω το σοβαρό μου ύφος, τάχα να φαίνεται πως σκέφτομαι την απάντηση, να μην καταλάβουν πως δεν έχω ιδέα. Χμμ, ξέρεις με τι μοιάζουν οι εξισώσεις; Με ιερογλυφικά. Πώς δεν το είχα σκεφτεί αυτό ποτέ πριν; Αν κοιτάξεις από κοντά τη συνάρτηση, θα καταλάβεις πως τα μαθηματικά σύμβολα κρύβουν μέσα τους ένα μυστήριο που, για να ξεκλειδώσει, χρειάζεται να 'σαι λιγάκι Ιντιάνα Τζόουνς... Να το πάλι. Χάθηκα στις σκέψεις μου. Πες κι εσύ μια κουδέντα, ρε! Με αφήνεις να ξεφτιλίζομαι εδώ πάνω. Ορίστε, άρχισε τα γελάκια ο κοντοστούπης, ο Χάρης. Κοίτα τον, σκουντάει την Άννα-Μαρία και με δείχνει. Γελάνε μαζί μου. Φταίω εγώ τώρα να του πετάξω την κιμωλία στο κεφάλι; Όχι, όχι, άσκοπη χρήση βίας! Να σε ενημερώσω, αγαπητέ νάνε Χάρη, πως την ξέρω τη λύση. Ξέρω τις απαντήσεις για οποιοδήποτε θέμα. Είμαι ιδιοφυΐα, αλλά δεν πρέπει να φανερώσω τις υπερδυνάμεις μου μπροστά στην τάξη. Γι' αυτό και κάνω πως δεν ξέρω τίποτα. Σας αφήνω να πιστεύετε πως είμαι ένας απλός, κανονικός μαθητής της πρώτης λυκείου.

Καλά, μούφα είναι αυτά που λέω τώρα – μην τρελαίνεσαι. Δεν έχω υπερδυνάμεις. Απλά, μόλις αγχωθώ με πιάνει το φαντασιοπληκτικό μου. Αλλά κοίτα να δεις που σε λίγο καιρό θα γίνω όντως ιδιοφυΐα. Πιο μετά θα είναι αυτό. Στο δεύτερο κεφάλαιο, μου φαίνεται. Όμως, σκάσε τώρα, γιατί φωνάζει ο μαθηματικός.

«Παιδάκι μου, την ξέρεις ή δεν την ξέρεις την απάντηση;»

Ορίστε, τώρα, ο κύριος εκνευρισμένος. Τον κερδίσαμε

τον άσο με την αξία μας, φίλε. Δεν έχω άλλη επιλογή από το να το παίξω περήφανος. Θα σηκώσω ψηλά το κεφάλι και θα αποχωρήσω σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Χάσαμε τη μάχη, ίσως και τον πόλεμο, αλλά δε φοβόμαστε να χάνουμε. Σοφό, έτσι; Πού και πού πετάω κάτι τέτοια ψαγμένα. Έπρεπε να γίνω συγγραφέας, αλλά απλά γράφω ένα ταπεινό ημερολόγιο.

«Καλά... Κάτσε κάτω» ξαναείπε ο μαθηματικός.

Ρε, άκουσες τι είπε ο τύπος με την αγριοφωνάρα του; «Κάτσε κάτω». Κάνε έναν κόλο πιο κει να κάτσω λοιπόν, γιατί ίσα που με κρατάνε τα πόδια μου από την ντροπή. Είπα πως προσποιούμαι, αλλά στην πραγματικότητα ντρέπομαι. Από μέσα μου είμαι ένα ράκος. Έχω συναισθήματα εγώ, μη με βλέπεις που το παίζω ατσάλινος. Στεναχωριέμαι κατά δάθος, να ξέρεις.

Σσσσστ, κάτσε ήσυχα. Άκου! Κάτι λένε για μένα αυτοί οι πίσω:

«Ρε λες να είναι καθυστερημένος;»

«Τι να σου πω, ρε; Πέρυσι στο γυμνάσιο δεν ήταν τόσο loser».

«Ρε, εδώ μιλάμε για περίπτωση γίγα χλαπάτσας. Τι σηκώθηκε στον πίνακα αφού δεν ήξερε μία; Για να αυτοεξευτελιστεί; Δεν το καταλαβαίνω το παιδάκι!»

«Πάω στοίχημα πως είναι εξωγήινος».

Κοίτα, αυτό το τελευταίο με τον εξωγήινο δεν το είπανε στην πραγματικότητα. Το πρόσθεσα μόνος μου στο ημερολόγιο για να αποκτήσει ενδιαφέρον. Πώς σου φαίνεται; Καλά, μη νομίζεις κιόλας πως με νοιάζει η άποψή σου. Από ευγένεια ρωτάω. Λέγε όμως, καλό ήταν;... Είχε πλάκα;...

Κουδούνι. Σχολάσαμε. Πιάσε την τσάντα μου και πάμε. Εντάξει, άσε, κατάλαβα... Την κουβαλάω εγώ.

Μέσα στο σχολείο, που λες, δεν είναι και τόσο άσχημα τα πράγματα. Τουλάχιστον είμαι με τους συμμαθητές μου και ξεχνιέμαι λιγάκι. Εντάξει, είναι κι ο καθυστερημένος ο Χάρης, που πότε μου βάζει τρικλοποδιές και πότε μου ρίχνει σφαλιάρες από πίσω, και καλά για να ψάξω να δω ποιος το έκανε. Αλλά πού να τα δάλω μαζί του – είναι πρωταθλητής στο ταεκβοντό.

Έλεγα λοιπόν ότι στο σχολείο εντάξει, πάνω κάτω. Στο σπίτι όμως, ζω μόνος. Μεγάλη μοναξιά, λέμε. Ο πατέρας μου είναι μεγαλοδημοσιογράφος. Έχει τη δική του τηλεοπτική εκπομπή, οπότε λείπει συνέχεια κι έρχεται αργά το βράδυ. Συχνά δεν τον βλέπω καθόλου για εβδομάδες. Κι η μητέρα μου έχει πεθάνει. Ξέρεις τι σημαίνει η έλλειψη της μάνας; Η μυρωδιά της, οι αγκαλιές της, τα γλυκά της λόγια;

Σόρι, επίτηδες το έκανα για να αισθανθείς άσχημα. Η μητέρα μου πέθανε όταν ήμουν πολύ μικρός και δεν τη θυμάμαι, να σου πω την αλήθεια. Έτσι, σαν μια ανάμνηση την έχω μόνο.

Λοιπόν, πάμε στο σχολικό για να γυρίσουμε σπίτι. Αυτά είναι τα καλά με τα ιδιωτικά σχολεία. Ούτε λεωφορεία ούτε περπάτημα στη βροχή. Εσύ σε δημόσιο πας; Εε, καλό είναι και το δημόσιο, υποθέτω. Δεν έχω κι εμπειρία. Είπαμε. Ο μπαμπάς μου είναι μεγαλοδημοσιογράφος. Το χρέυμα ρέει.

Ρε συ, ξέρεις τι ξέχασα να σου πω; Το όνομά μου. Αλέξανδρο με λένε. Θα το είδες βέβαια και στον τίτλο: *Ο Μέτριος Αλέξανδρος*. Αυτή τη μετριότητα τη φοβόμουν πάρα πολύ. Στο τέλος όμως την αποδέχτηκα. Δεν τρέχει και τίποτα να είμαστε μέτριοι, αλλά άσ' τα αυτά να τα πούμε πιο μετά. Μπες τώρα στο σχολικό και κάτσε εδώ κοντά μου. Όπως βλέπεις, δεν υπάρχει άλλη άδεια θέση. Μόνο

εγώ έχω αυτό το προνόμιο. Ειρωνικά το λέω. Τουλάχιστον έχω χώρο να βάλω την τσάντα δίπλα και να μην την αφήνω κάτω.

Δες μπροστά μας, στο δεξί κάθισμα. Βλέπεις μια ξανθιά με αλογοουρά; Αυτή είναι η Αγγελική και δίπλα της κάθετα ο Χρήστος. Λοιπόν, η Αγγελική δε θα πάει κατευθείαν σπίτι της, αλλά θα κάνει μια στάση στο παρκάκι με τον Χρήστο. Οι τέσσερις πίσω στη γαλαρία, οι δυο ψηλοί και οι δυο κοντοί, είναι κολλητάρια, και μάλλον τους κόβω σήμερα να μαζεύονται στο σπίτι του Θωμά, του ψηλού που κάθετα στο παράθυρο, για να παίξουν FIFA. Γενικά όλοι κάτι έχουν να κάνουν μετά το σχολείο. Όλοι περνάνε καλά. Ενώ εσύ, τυχερούλη, κόλλησες μαζί μου. Στη χώρα της ανυπαρξίας. Στο nowhere land.

Πού πας να φύγεις; Κάτσε, μωρέ! Πιο μετά θα γίνουν πράγματα και θάματα, αλλά το πάω σιγά σιγά, για να σε βάλω στο κλίμα. Πάρε το ένα ακουστικό να ακούσουμε τους Clash. Τους ξέρεις; Εγώ όχι και πολύ, για να σου πω την αλήθεια, αλλά ο πατέρας μου έχει μια τεράστια συλλογή από CD και δίσκους τους και τα έχω περάσει στο κινητό για να έχω ν' ακούω. Να βάλω το «Rock the Casbah»; Νομίζω ότι είναι καλό.

Ποπό, τι ήττα έφαγα με την άσκηση στον πίνακα... Να ξέρεις, πάντως, ότι έχω διαγνωσθεί μικρός με Διαταραχή Ελλειμματικής Προσοχής. Μόλις αρχίσει κάποιος να μιλάει για πολλή ώρα, πάει, μ' έχασε. Και στο διάβασμα δεν μπορώ να συγκεντρωθώ. Είναι αστείο, αλλά σαν να γλιστρούν οι σκέψεις από το μυαλό μου και δεν μπορώ να τις βάλω στη σειρά. Αλλά είπα στον Τάκη (ο πατέρας μου είναι αυτός – έτσι τον λέω) να μην το πει στο σχολείο. Δε θέλω να μου κάνουν χάρες. Έκανα χαζομάρα λες;... Θα την άραζα, δε θα διάβαζα και θα δι-

καιολογούμεουν πως φταίει η ΔΕΠ. Όχι, μωρέ – ευκολάκι!

Αλλά και το άλλο, αυτό που κάνω, πολύ δύσκολο, φίλε. Όσο σκέφτομαι τον Χάρη που γελούσε και μ' έδειχνε στην Άννα-Μαρία, μου 'ρχεται να σκάσω. Ξέρεις τι θα 'ταν σούπερ; Να είχε γράψει ο μαθηματικούρας τη λύση λάθος και να ανέβαινα επάνω στον πίνακα να τον διόρθωνα. Κι ύστερα, φεύγοντας να του έδινα και μια στη φιλιά. Τα παιδιά θα με αποθέωναν για τη λύση που θα έγραφα και ίσως να με καλούσε και η μαθηματική εταιρεία για να δώσω διαλέξεις...

Ξέφυγα πάλι, ε; Σκούντα, μωρέ, άμα δεις και το παρατραδάω. Τι σε φιλοξενώ στις σελίδες μου άμα είναι να κάθεται έτσι;

Φτάσαμε σπίτι. Ναι, μένω σε πολυτελή μονοκατοικία. Μη γουρλώνεις έτσι τα μάτια και καρφονόμαστε! Είσαι απ' αυτούς που νομίζουν πως τα λεφτά φέρνουν την ευτυχία;... Κοίτα, διάβαζα κάπου κι εγώ πως όσοι έχουν πολλά χρήματα αισθάνονται πιο ευτυχισμένοι, αλλά σου ορκίζομαι πως δεν ανήκω σε αυτή την κατηγορία. Μπες τώρα μέσα κι άσε τα χαζά.

«Τάκη;»

«ΤΑΚΗ;»

Τι έλεγα; Σιγά μην ήταν εδώ! Ποιος ξέρει πότε θα τον ξαναδώ τώρα.

Τι θα φάμε όμως... Για άνοιξε το πάνω συρτάρι της κουζίνας που έχω τα ντελίδερι. Αυτό, αυτό! Για να δούμε, τι τραδάει η όρεξή σου; Σούσι; Μπα. Λαχματζούν; Ούτε. Θαλασσινά; Καλά, ούτε κι εγώ τα κάνω όρεξη. Θα μου πεις, γιατί δεν τα πετάω όλα, αφού πάντα παίρνω σουβλάκια;... Λέω μήπως αλλάξω γνώμη καμιά μέρα, αλλά μπα.

Άραξέ τη όπου βρεις. Εγώ θα κάνω ένα πλονζόν στον καναπέ για να χαλαρώσει το σωματάκι μου. Να, έτσι! Μμμμ... Θα κλείσω και τα ματάκια μου για λίγο και θα αφήσω το διάβασμα για αύριο το πρωί, μέσα στο σχολικό. Θα προλάβω. Τα αρπάζω εύκολα εγώ.

Ρε φίλε, χτυπάει το κινητό. Μπορείς να το πιάσεις; Ο Τάκης θα είναι. Έτσι κι αλλιώς δε με παίρνει κάνας άλλος. Δώσε δάση, τώρα, στον διάλογο.

«Ναι, Τάκη...»

«Αλέξανδρε, γύρισε;» (Όχι πως νοιάζεται, αλλά έτσι πάει πάντα. Και καλά ότι ενδιαφέρεται.)

«Γύρισα». (Μη δίνουμε και θάρρος τώρα.)

«Παράγγειλε κάτι γιατί θα αργήσω πολύ». (Τι πρωτότυπο!) «Φτιάχνω ένα τρέιλερ για ένα ρεπορτάζ που θα παίξει αύριο το πρωί στο κανάλι».

«Οκεί». (Λες και θα περίμενα εκείνον για να παραγγείλω.)

«Καλό βράδυ και να κάνεις τα μαθήματά σου, ναι;» (Ασχολίαστο.)

«Καλό βράδυ, Τάκη».

Πώς σου φάνηκε ο πατέρας μου; Άσ' το, μη μου πεις καλύτερα, γιατί θα στεναχωρηθώ περισσότερο. Δουλεύει άπειρες ώρες για την πάρτη του κι έχει το θράσος να μου λέει πως το κάνει για μένα.

Κι εσένα δουλεύει τόσο πολύ ο πατέρας σου; Δουλεύει, ε;... Είναι ασυγχώρητοι, να ξέρεις. Κοίτα να δεις, τώρα, που έχω κι ενοχές. Αν ο Τάκης δε μου έλεγε για τα μαθήματα, δε θα τα έκανα. Τώρα όμως πρέπει να διαβάσω. Και βαριέμαι, δεν μπορώ να σου πω πόσο. Θα κάνω καμιά ωρίτσα μέχρι να τα πασαλείψω, οπότε εσύ ξεκουράσου λίγο. Να, σταμάτα εδώ το ημερολόγιο, ώστε την επό-

μενη φορά που θα το πιάσεις, να είσαι φρέσκος φρέσκος.
Άντε, τα λέμε αύριο.

Μπα; Εμφανίστηκες κιόλας; Έλα ρε, νόμιζα πως δε θα με ξαναδιαβάσεις. Άρα τα λέω καλά! Λοιπόν, για να μη σκυλοδαρεθείς, δε σου περιγράφω τι έγινε την επόμενη μέρα από εκείνη που με άφησες, γιατί δεν έγινε τίποτα. Καλά που υπάρχουν και ονόματα στις ημέρες, γιατί θα μπερδευόμουν. Όλο τα ίδια και τα ίδια στο σχολείο. Σαν την ταινία *Η μέρα της μαρμότας* ένα πράμα. Την είχα δει παλιότερα παρέα με τον Τάκη. Τι ανούσια ταινία ήταν αυτή; Κάθε μέρα επαναλαμβανόταν ίδια κι απαράλλαχτη!

Εγώ, όμως, υπόσχομαι πως θα γίνουν απίστευτα μαγικά πράγματα πιο μετά, οπότε σε δάζω σε ένα είδος προσμονής. Σκέφτεσαι, τώρα, πού το πάει ο άτιμος;...

Πηδάω λοιπόν κατευθείαν στην Παρασκευή, που κάτι έγινε τουλάχιστον. Είναι πρωί και φεύγουμε για σχολείο. Τα πήρες όλα;... Οχ, δεσ εδώ στον καθρέφτη πώς έγινε η μούρη μου που κοιμήθηκα στον καναπέ. Αποτυπώθηκε όλο το σχέδιο επάνω στο μάγουλο. Εντάξει, δεν έγινε και μεγάλη ζημιά, και σιγά μη δώσει σημασία κανείς αν έχω γίνει πικέ.

Είμαι σαν ανύπαρκτος στο σχολείο, φίλε. Από την άλλη, βέβαια, έχω βολευτεί μ' αυτό, γιατί κανείς δεν έχει απαιτήσεις από μένα. Βάλτε όμως και λίγο φρένο, ρε παιδιά. ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΕΙΕΙΕΙΕΙΣ! Δεν είμαι ο αόρατος άνθρωπος!

Είδες που άμα λέει κάποιος αμπελοφιλοσοφίες περνάει η μέρα; Είμαστε ήδη στο σχολείο και μόλις τέλειωσε η πρώτη ώρα. Σιγά μη σε έβαζα να παρακολουθήσεις αρχαία με την κυρία Οικονομάκου. Θα χτύπαγες μπιέλα στο λεπτό.

Ψτ, πάρε ύφος μπλαζέ. Πλησιάζει γκομενάκι με την παρέα της από αριστερά. Κάνουμε τους αδιάφορους, τάχα πως κοιτάζουμε το ταβάνι και σκεφτόμαστε για το μέλλον της ανθρωπότητας.

«Αλέξανδρε;»

Δεν το πιστεύω, μου μίλησε η Μάρα. Λοιπόν, θγάλε τον σκασμό μη μου κάνεις καμιά χαλάστρα με την πολυλογία σου. Σου κάνω χάρισμα τον παρακάτω διάλογο σε όλη του τη λεπτομέρεια, για να δεις πώς το παίζουμε κουλ όταν μας απευθύνει τον λόγο ένα κορίτσι.

«Ναι, Μάρα, τι;» (Προσέχω τα μάτια της. Σκουροπράσινα;... Τα είχα για καστανά, αλλά και μόνο που μου μιλάει, τρώει αναβάθμιση: από το 7 πάει στο 8.)

«Πας σε πάρτι;»

«Εεε... Ναι, αμέ. Πάω, άμα τύχει».

«Κουλ... Κάνουμε πάρτι οι τρεις φίλες σήμερα το βράδυ, γιατί τα γενέθλιά μας πέφτουν κοντά».

«Να ζήσετε». (Ηλίθια ατάκα, αλλά έχω δικαιολογία γιατί με πιάσανε απροετοίμαστο.)

«Ακούγεται πως έχεις τη μεγαλύτερη συλλογή CD με τους Clash. Είναι αλήθεια;»

«Ναι, αλήθεια είναι. Έχω τα πάντα». (Ο Τάκης τα έχει δηλαδή, αλλά εγώ τα έχω κληρονομήσει χωρίς να το ξέρει.)

«Τέλεια! Είσαι προσκεκλημένος σήμερα και φέρε ό,τι έχεις από Clash. Το πάρτι θα έχει μόνο Clash, γιατί είμαστε φαν».

«Κατά τι ώρα;»

«Μετά τις δέκα. Εσύ έλα κάνα μισάωρο πριν. Έχεις και την ηχογράφιση του '73;»

«Ναι, όλα, όλα».

«Κουλ, σε περιμένουμε».

Είδες πώς μου έκλεισε το μάτι όλο νόημα; Πάω στοίχημα πως όλη η φάση με τους Clash είναι πρόφαση. Ποιος ακούει Clash σε πάρτι; Καλά, δεν παίζομαι – το κατάλαβα αμέσως ότι με πάει! Τσέκαρε πώς απομακρύνεται και ρίχνει γελάκια στις κολλητές. Σιγά μην είναι όλο αυτό για τους Clash. Κάτσε να ποζάρω για το πρώτο πέσιμο που μου έκανε γκόμενα. Βγάλε φωτό να καταγραφεί στα ιστορικά. Πώς με βλέπεις;... Όχι, πες ειλικρινά... Λέγε μωρέ, δε θα σε παρεξηγήσω!

Εντάξει, παραδέχομαι πως δεν έχω εμπειρία με τα κορίτσια, αλλά όχι και χλεχλές. Έλεος, δηλαδή. Άμα δε με στηρίξω εγώ, ποιος θα με στηρίξει, αφού δεν υπάρχει κανένας άλλος; Με καταλαβαίνεις; Σ' ευχαριστώ πάντως για την ειλικρινή σου άποψη, φιλαράκι. Μου τρύπησες λίγο τα σωθικά με αυτό το «χλεχλές», αλλά τέλος πάντων... Τους Clash ήθελε, δηλαδή; Αυτό λες! Αρέσουν και σ' άλλους, δηλαδή;... Πάμε τότε σπίτι να κάνω μπανάκι, να ετοιμαστώ, να μαζέψω τα CD και να της τα πάω.

Λέω να φορέσω ένα τζιν κι από πάνω να βάλω ένα μαύρο μπλουζάκι. Τι λες; Απλά πράγματα, μη φορέσω κάτι εξεζητημένο και μας πάρουν στο ψιλό. Εν τω μεταξύ, έχω να πάω σε πάρτι από το δημοτικό. Το πιστεύεις ότι δε με έχει ξανακαλέσει κανείς από τότε;

Τι; Εσύ πας κάθε Σάββατο σε πάρτι;! Έλα ρε, γίνονται πάρτι κάθε Σάββατο; Τι γελάς; Μου φάνηκε υπερβολικό, κάθε Σάββατο και πάρτι. Και τι παίζει στα πάρτι; Για πες καμιά συμβουλή...

Αχά. Ναι, ναι... Αχά. Αχά. Εντάξει, το 'πιασα. Η βασική ιδέα είναι ποτάκι, χοροπηδάμε με τη μουσική, λίγη τούρτα, φασονόμαστε, χοροπηδάμε με τη μουσική, και πάει έτσι. Το 'χω! Φέρε τώρα το backpack να χώσω μέσα τα CD.

Έχουμε και λέμε: *Capital Radio EP, Give 'Em Enough Rope, The Clash (US Version), The Cost of Living EP, London Calling, Sandinista, Black Market Clash, Combat Rock, Cut the Crap, The Story of The Clash Vol. 1, The Singles, Clash On Broadway*. Κοίτα να δεις που η μούρλα του Τάκη με τους Clash μου βγήκε σε καλό κι έγινε αιτία να με καλέσουν σε πάρτι. Να σου πω, έχουν αρχίσει να μ' αρέσουν κι εμένα. Πάμε τώρα για να μην αργήσουμε. Η επιτυχία ή αποτυχία του πάρτι εξαρτάται από μένα.

Κάνω σκιπ τη φάση με το πάρτι. Το ξέρω, εσύ περιμένεις να σου πω ότι έγινε χαμός εκεί πέρα αλλά άσ' τα, ξενέρωμα. Έδωσα τα CD κι από τότε δε μου ξαναμίλησε κανείς. Έκατσα σαν παγοκολόνα τέσσερις ώρες όρθιος, μέχρι που οι πατούσες μου μεγάλωσαν δυο νούμερα, και την έκανα με σκυμμένο το κεφάλι. Άσ' τα σου λέω, δε θα με καταλάβεις. Δε με καταλαβαίνει κανείς. Άσε με λίγο μόνο μου, γιατί μου 'χει πέσει πολύ βαρύ το πάρτι. Πάω να την πέσω για ύπνο.

Προσωπικές σκέψεις από το ημερολόγιο. (Αυτά δεν τα διαβάζει κανείς. Κανείς, ακούς;)

Παρόλο που νυστάζω αφάνταστα, στριφογυρίζω για κάνα μισάωρο στο κρεβάτι προσπαθώντας να κάνω μια ανασκόπηση της δαρετής ζωής μου. Ίσως για να επιδεδαιώσω μέσα μου πως όντως όλα πάνε χάλια. Όλα συμβαίνουν σαν σε καρμπόν τα τελευταία χρόνια. Γυρίζω από το σχολείο, δρίσκω το σπίτι άδειο, παραγγέλνω κάτι, διαβάζω, κοιμάμαι, το πρωί σχολείο και copy paste. Με τον Τάκη σπάνια βλέπουμε. Περισσότερο τον βλέπω στην τηλεόραση να παίρνει συνεντεύξεις από πολιτικούς παρά στο σπίτι να μιλάει μαζί μου. Γαμώτο, τελικά μεγά-

λωσα μόνος μου! Απ' ό,τι μου είχε πει ο Τάκης, ήμουν πέ-
ντε χρονών όταν η μαμά πέθανε από ανακοπή. Δεν τη
θυμάμαι σχεδόν καθόλου. Βλέπω στις φωτογραφίες μια
γυναίκα που με κρατάει αγκαλιά, αλλά δεν την αναγνω-
ρίζω. Δεν ένιωσα ποτέ την έλλειψή της. Εκείνος που μου
έλειψε ήταν ο Τάκης. Αλλά εκείνος, μετά τον θάνατό της,
αφοσιώθηκε στην καριέρα του.

Δεν πιστεύω να διάβασες τις προσωπικές μου σκέψεις;
ΤΙΣ ΔΙΑΒΑΣΕΣ;! Δεν είδες που έγραφε ξεκάθαρα «προ-
σωπικές σκέψεις από το ημερολόγιο»; Λες να 'ταν για
πλάκα;...

Κι επειδή είμαι σίγουρος πως προσπέρασες χαλαρά
την προηγούμενη πρόταση, να σ' το επαναλάβω: Σου
απαγορεύω να διαβάξεις τις προσωπικές μου σκέψεις –
εντάξει;

Λοιπόν, συνεχίζω. Συνεχίζω, λέω! Μετά το ελεεινό πάρ-
τι, ποιος λες να με ξύπνησε μεσημεριάτικα Σαββάτου;
Όχι, σε ρωτάω. Εσύ ποιος λες;

Νοκ, νοκ, κουφιοκεφαλάκη. Ο Τάκης, δέβαια! Και αν
από το παρακάτω μπορείς να συμπεράνεις πως αυτός ο
τύπος έχει το δικαίωμα να λέγεται πατέρας, τότε μάλλον
δεν έχεις ούτε εσύ ιδέα από πατεράδες.

«Να περάσω;»

«Μμμ».

Ο Τάκης πέρασε μέσα. Το δωμάτιο είχε τα κακά του
τα χάλια. Παντού υπήρχαν πεταμένα πράγματα. Παπού-
τσια, κάλτσες, σώθρακα, τετράδια... Ελπίζω να μη βλέ-
πεις τίποτα παράξενο ή κακό σ' αυτή την εικόνα.

«Καλημέρα». (Σκύδει και μου χαϊδεύει το κεφάλι, λες
και είμαι κάνα σκυλάκι.) «Δεν ήθελα να σ' το πω από το
τηλέφωνο. Τι πατέρας θα ήμουν;...» (Παίρνει ανάσα για

να κορυφωθεί η αγωνία μου. Τι άραγε έχει να μου πει κ.λπ. Η αλήθεια είναι ότι δεν πολυκόβομαι.) «Πετάω σε λίγες ώρες για εξωτερικό. Ήρθα να φτιάξω στα γρήγορα μια θαλίτσα. Από Δευτέρα θα έρθει μια κυρία για να μου πακετάρει και τα υπόλοιπα και να μου τα στείλει. Συγγνώμη, αλλά πρέπει να λείψω για δουλειά. Μόλις μου έδωσαν το go ahead για ένα ντοκιμαντέρ, για έναν πολύ σημαντικό ηγέτη. Δεν μπορώ να σου πω ούτε πρόσωπο ούτε χώρα. Καταλαβαίνεις... Έτσι δεν είναι, αγόρι μου; Ξέρεις εσύ πώς είναι αυτά τα πράγματα».

«Πόσο καιρό θα λείψεις;»

«Δύο μήνες σίγουρα».

«Δύο μήνες; Δηλαδή Χριστούγεννα δε θα έρθεις;»

«Δεν μπορώ να σου υποσχεθώ κάτι που μπορεί να το αθετήσω». (Ναι, καλά!)

«Να έρθω εγώ τις γιορτές εκεί; Μη μ' αφήνεις μόνο μου, ρε Τάκη». (Εδώ είπα να πέσω στα γόνατα μήπως και τον μεταπείσω, αλλά μου φάνηκε too much.)

«Δε γίνεται. Το ξέρεις πως δε γίνεται. Συγγνώμη, Αλέξανδρε. Ειλικρινά, συγγνώμη, γιε μου».

Τι ήθελες να κάνω εκείνη την ώρα; Να τον δέσω για να μη φύγει;... Δε γίνονται αυτά αλλά, για στάσου: Λες, ρε συ, να είμαι τόσο άχρηστος; Λες να ντροπιάζω τον Τάκη και μόνο που υπάρχω; Γιατί, αν μ' αγαπούσε, δε θα την έκανε για τόσο μεγάλο διάστημα. Εσένα, ρε, ο πατέρας σου έχει φύγει στα διαστικά για τόσο καιρό;... Είδες που σ' τα 'λεγα! Εγώ είμαι η εξαίρεση. Κι αντί να φύγει με την ουρά στα σκέλια, ήρθε να με αποχαιρετήσει, λες και μου έλεγε πως πάει μέχρι απέναντι να παίξει ένα στοίχημα.

Μπήκε ξανά στο δωμάτιο με μια θαλίτσα που χωρούσα άνετα κι εγώ, κι ας είμαι πάνω από 1.80. Άμα ήθελε μ' έκρυβε μέσα να ταξιδέψω τσάμπα.

«Πρέπει να φύγω». (Μου είπε με ύφος μελοδραματικό ελληνικής ταινίας.)

«Καλό ταξίδι».

Έχω κανονίσει να έρχεται στο σπίτι μια κυρία τρεις φορές την εβδομάδα. Τη λένε Γιασμίν. Θα ξεκινήσει από τη Δευτέρα το πρωί. Θα δάζει πλυντήριο, θα συγγυρίζει, θα μαγειρεύει... Άντε, καιρός να φας και λίγο σπιτικό φαγητό».

«Τέλεια. Καλό ταξίδι και να μας γράφεις». (Ξέρεις πόσες φορές έχει πάρει γυναίκα για να με προσέχει; Οουου... Με άγνωστες γυναίκες έχω μεγαλώσει. Έχω χάσει το μέτρομα.)

«Θα μιλάμε στο τηλέφωνο καθημερινά. Μην το ξεχνάς».

«Ναι, βέβαια. Καθημερινά». (Δεν ξέρω πώς να σου περιγράψω την γκριμάτσα που έκανα εκείνη την ώρα. Πώς λέγεται, μωρέ, όταν μακραίνεις τη μούρη σου και κουνάς το κεφάλι σου πάνω κάτω;... Ούτε εσύ ξέρεις; Κατάλαβα, έπεσα σε πολύ διαδρασμένο αναγνώστη. Κάν' το όπως το λέω μήπως και καταλάβεις. Πάντως τον κορόιδευα. Το κατάλαβες τουλάχιστον αυτό;)

Ο Τάκης κοντοστάθηκε για λίγο και μετά έφυγε, κλείνοντας πίσω του την εξώπορτα.

Πέρασαν ελάχιστα δευτερόλεπτα όταν η πόρτα άνοιξε και ο Τάκης ξαναμπήκε μέσα. Έτρεξε όλο λαχτάρα να με αγκαλιάσει.

«Έκπληξη!» φώναξε ο Τάκης. «Ήταν δυνατόν να σε αφήσω μόνο σου μέχρι τις γιορτές; Φεύγουμε οι δυο μας για το εξωτερικό. Πατέρας και γιος στις πιο γαμάτες διακοπές».

«Και το σχολείο;»

«Δεν πάει στον διάολο και το σχολείο! Μπορεί να μπει

το σχολείο πάνω από την αγάπη του πατέρα για τον γιο του; Θα περάσουμε μαζί δύο υπέροχους μήνες. Θα σε γνωρίσω και σε αυτόν τον ηγέτη που σου έλεγα».

Μη μου πεις τώρα πως πίστεψες ότι ο Τάκης θα ξαναγυρνούσε; Πρώτα απ' όλα, δε θα έλεγε «γαμάτες διακοπές». Θα έλεγε κάτι του στιλ «ονειρεμένες διακοπές» αλλά, φίλε, δεν ξαναγύρισε. Είμαι σίγουρος πως εκείνη την ώρα ήταν αραγμένος στο ταξί με το iPad στο χέρι και θαύμαζε τον εαυτό του σε προηγούμενες εκπομπές. Απλά, όπως σου είπα, όταν αγχώνομαι και είμαι στεναχωρημένος, αρχίζω τα φανταστικά σενάρια. Δεν το κάνω επίτηδες. Λες και μια ταινία παίζει μέσα στο μυαλό μου, που έχει πάντα χάπι εντ.

Τώρα τι τον κάνεις αυτόν τον πατέρα; Βούκινο. Κανονικά έπρεπε να δω με μια ντουντούκα και να φωνάζω: «Γείτονες, πατέρας εγκατέλειψε τον γιο του μέχρι τα Χριστούγεννα!». Αλλά έλα που δεν είμαι τόσο εκδικητικός. Θέλω να τον προστατεύσω κιόλας. Γι' αυτό την Κυριακή, που ήρθε η Μάρα να μου φέρει πίσω το backpack με τα CD, τον δικαιολόγησα. Τώρα που το σκέφτομαι, πού ήξερε η Μάρα πού μένω;

«Δεν καταφέραμε να μιλήσουμε και πολύ στο πάρτι, ε; Δικό σου το φταίξιμο!»

Αυτή που μιλάει είναι η Μάρα. Σ' το λέω για να μη νομίσεις άλλα. Αλλά, δε μου λες. Θυμάσαι ποια είναι η Μάρα; Αυτή με το πάρτι είναι, που της πήγα τα CD! Άιντε, άιντε. Άμα δε θυμάσαι τα ονόματα, πώς θα φτάσουμε στο δεύτερο κεφάλαιο;

«Σε τι ακριβώς έφταιξα;»

«Έφερες τόσο ωραία μουσική, που δεν κάναμε τίποτα άλλο από το να χορεύουμε. Τέλεια τα CD σου».

Στο βιβλίο αυτό, αναγνώστη, θα διαβάσεις για μένα — τον Αλέξανδρο: τι περνάω στο σχολείο, τι περνάω στο σπίτι, τι περνάω στη φαντασία μου και τι σ' αλήθεια.

Για να ξέρεις, είμαι λίγο τεμπελάκος, έχω και ψιλοπροβλήματα στη μάθηση, είμαι και λίγο ακοινωνήτος, έχω και τον ανθρωποδιώκτη. Τι άλλο;...

Α, είμαι και λίγο φαντασιόπληκτος και όποτε τα πράγματα δεν πάνε καλά, φαντάζομαι πως έχω σούπερ ικανότητες και τους εκδικούμαι όλους. Έ ναι, είμαι και λίγο εκδικητικός. . .

Αλλά σε κάποια φάση, γνωρίζω μια κυρία από τη Βραζιλία που κάνει κάτι περίεργες μαγικές τελετές και φτιάχνουμε ένα πήλινο δοχείο, το «vaso vazio», που μου δίνει σ' αλήθεια αυτές τις σούπερ δυνατότητες που λέγαμε.

Μετά γίνεται χαμός, αλλά αυτά σ' αφήνω να τα διαβάσεις μόνος. Τι λες; Ψήνεσαι;

Το βιβλίο
14+ μιλάει
τη γλώσσα
των εφήβων
χωρίς λογοκρισία

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-960-16-7807-8

9 789601 678078 >

Βοηθ. κωδ. μnx/σnc 11807